

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (PROCEEDINGS)

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 3 พ.ศ. 2562

(3rd National and International Research Conference 2019 : NIRC III 2019)

เนื้อหาของแต่ละบทความเป็นความรับผิดชอบของผู้พิมพ์
ซึ่งที่ปรึกษา บรรณาธิการ กองบรรณาธิการ ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

สำเนาถูกต้อง

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การพัฒนาศักยภาพการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนการผลิตมีดอรัญญิก สู่การเติบโตเป็นธุรกิจขนาดย่อมอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พัชราภรณ์ เลขยันต์ และสมภูมิ แสงวงกุล	105
“หมู่บ้านจุฬาภรณ์พัฒนา 12” บริบทการปรับตัวในสภาพแวดล้อมและการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือน พัลลภ เมืองแมน และศราวุธ เจ๊ะโละ๊ะ	106
แรงจูงใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวเกาะสมุยของนักท่องเที่ยวชาวจีน บุญญา ศิริพัฒน์ ภาสกร ธรรมโชติ และปวิณนทร์ ทิพย์รอด	108
การบริหารจัดการการท่องเที่ยวหมู่บ้านสวนนอก ตำบลสวน อำเภอสว่าง จังหวัดบุรีรัมย์ เอกชัย เอวชีวิน และวิษณุ ปัญญาสงค์	109
การศึกษาปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อป ในจังหวัดเพชรบูรณ์เพื่อรองรับเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก- ภาคตะวันตกของอาเซียน ✓ ชุตินา อ่ำทอง และวันวิสาข์ หมั่นจง	110
การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงทางการยศาสตร์และการปรับปรุงระบบบริหาร จัดการของพนักงานแผนกประกอบรองเท้า กุลภรณ์ เลื่อนยศ และณัฐวรรณ เลิศภิญโญชัยถาวร	111
ศึกษาความต้องการและความพึงพอใจต่อการให้บริการของหน่วยคอมพิวเตอร์และการ สื่อสาร งานพัฒนาระบบและเทคโนโลยี ของคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล พิมพ์แพร ดีอาษา และธนวรรณ ทองคำ	112
การลดปริมาณการชำรุดของกล่องใส่ชิ้นงานในกระบวนการจัดเก็บ กรณีศึกษา บริษัท ผลิตภัณฑ์ขอบประตูรถยนต์ ชัชพิสิฐ คชช้าง วีระภัทร โสขุนทด และละอองดาว ขุนจ้าว	113

**การศึกษาปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อป
ในจังหวัดเพชรบูรณ์เพื่อรองรับเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจ**

ภาคตะวันออก-ภาคตะวันตกของอาเซียน

**The Study of Using English for Product Selling of OTOP Entrepreneurs
in Phetchabun Province to Prepare
for ASEAN East-West Economic Corridor**

ชุตินา อำทอง¹ วันวิสาห์ หมื่นจง²

^{1,2}อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
chutima1317@gmail.com, wanwisa_t19@hotmail.com

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในเรื่องของธุรกิจ การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP) ในจังหวัดเพชรบูรณ์เพื่อรองรับเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียนจากภาคตะวันออก-ภาคตะวันตกของอาเซียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP) ในอำเภอหล่มเก่า อำเภอหล่มสัก และอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จำนวน 50 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็น ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการโอท็อปส่วนใหญ่ใช้ประโยคภาษาอังกฤษในการบอกราคามากที่สุด รองลงมาเป็นการแนะนำสินค้า เช่น การเชิญชวนลูกค้าให้ทดลองสินค้าและการบอกชื่อสินค้าตามลำดับ ในส่วนของปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่าผู้ประกอบการโอท็อปมีปัญหาเรื่องการสะกดคำศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือปัญหาการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายของชาวต่างชาติ ตามลำดับ

คำสำคัญ : ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้า ผู้ประกอบการโอท็อป อาเซียน

Abstract

English has become important global language, especially, in business service. This study aimed to investigate the problems in using English for product selling of OTOP entrepreneurs in Phetchabun province to prepare ASEAN East-West Economic Corridor. The sample of fifty OTOP entrepreneurs were drawn from three

districts in Phetchabun province; Muang, Lomkao, Lomsak to provide the general information about problems selected by using purposive sampling method. Data was collected by questionnaire and analyzed by using percentage, mean, and standard deviation. The findings revealed that most of OTOP entrepreneurs used English for payment, followed by product presentation and product introduction respectively. When considered the problem issue, they face problems of using English to communicate with the foreigners in the insufficient vocabulary at the highest level, followed by lack of the knowledge to use correct English grammar and lack of understanding in foreigners' accent, respectively.

Key Words : English for product selling, OTOP entrepreneurs, ASEAN

1. บทนำ

ในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษานานาชาติที่ใช้ติดต่อสื่อสารทั่วโลก โดยเฉพาะในเรื่องของธุรกิจ และการค้า ซึ่งประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารกับชาวต่างชาติในวัตถุประสงค์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การเมือง การค้า หรือการลงทุนทางธุรกิจ และที่สำคัญในสถานการณ์ปัจจุบันที่ประเทศไทยได้เข้าสู่การเป็นหนึ่งในประชาคมอาเซียน จึงถือได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทยในการใช้เพื่อการสื่อสารเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการค้า และการบริการ เช่น การท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าเป็นเสาหลักในการสร้างรายได้ให้กับคนในประเทศ ดังนั้น ผลกระทบอันจะเกิดแก่คนไทยจากการท่องเที่ยว คือ การจำหน่ายของที่ระลึก นั่นก็คือ สินค้าโอท็อป

ธุรกิจโอท็อปเป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยกระจายรายได้ให้กับคนในท้องถิ่น ซึ่งจังหวัดเพชรบูรณ์มีการดำเนินงานโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) โดยในฐานข้อมูลของสำนักงานพัฒนา ชุมชนจังหวัดเพชรบูรณ์ปี พ.ศ. 2560 พบว่า มีผู้ประกอบการจำนวนทั้งสิ้น 354 ผู้ประกอบการ และมีจำนวนสินค้าจำนวน 998 ผลิตภัณฑ์ที่มีการดำเนินการจัดอันดับสินค้าโดยกำหนดเป็นระดับของดาว จะเห็นได้ว่าธุรกิจโอท็อปได้รับความนิยมจากคนทั่วโลก แต่ทั้งนี้ผู้ประกอบการโอท็อปยังคงมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในการดำเนินงานโอท็อปของตนเอง ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ อัสสรและคณะ (2559) ที่ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการตลาดของธุรกิจโอท็อป ระดับ 5 ดาว ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดยะลาโดยการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ประกอบการธุรกิจโอท็อป ระดับ 5 ดาว ในเขตอำเภอเมืองยะลา จำนวน 6 คน จาก 6 ธุรกิจ ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาคือการดำเนินงานด้านการตลาดของธุรกิจโอท็อป ระดับ 5 ดาว พบว่า ผู้ประกอบการโอท็อปขาดทักษะภาษาอังกฤษในการขาย แต่มีการแก้ไขปัญหามาโดยการอาศัยเครื่องคิดเลข ใช้แอปพลิเคชันแปลภาษา และขอให้เพื่อนช่วยแปล จากการศึกษาวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากจะเป็นการสร้างรายได้จากการขายสินค้าได้มากยิ่งขึ้น ไม่เพียงแต่การขายหน้าร้านของตนเอง แต่ยังเป็นการขายแบบออนไลน์ หรือขาย

ผ่านเว็บไซต์ต่างๆ อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekhong Sub-region - GMS) ซึ่งเป็นความร่วมมือของ 6 ประเทศ คือ ประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา, ราชอาณาจักรไทย, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, สาธารณรัฐเวียดนาม, สหภาพพม่า และสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการขยายตัวด้านอุตสาหกรรม การเกษตร การค้า การลงทุนและบริการ เพื่อให้เกิดการจ้างงาน, ยกระดับการครองชีพ, การถ่ายทอดเทคโนโลยีและการศึกษาระหว่างกัน, การใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ส่งเสริมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยเพิ่มขีดความสามารถและโอกาสการแข่งขันในเวทีการค้าโลก ผ่านกลยุทธ์หลัก 3 ด้าน คือ สนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงระหว่างกัน (Connectivity) เพื่อให้เกิดการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (Competitiveness) โดยการรวมกลุ่มกันในอนุภูมิภาค (Community) และเส้นทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก-ภาคตะวันตกของอาเซียน (East-West Economic Corridor) หรือ EWEC เป็นหนึ่งในเส้นทางความร่วมมือดังกล่าว ซึ่งเส้นทางดังกล่าวได้ทอดผ่านอำเภอเมือง อำเภอหล่มสัก และอำเภอหล่มเก่า ของจังหวัดเพชรบูรณ์ อันจะส่งผลให้เกิดการสร้างรายได้แก่คนในชุมชน โดยเฉพาะในเรื่องของการค้าและการลงทุน ซึ่งโอท็อปก็เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่จะได้จากการเปิดเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจ

จากความสำเร็จในเรื่องดังกล่าวภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purpose) เป็นอีกหนึ่งหลักสูตรที่จะช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านอาชีพได้ Hutchinson and Waters (1989) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นความต้องการของผู้เรียนที่แตกต่างกัน เป็นวัตถุประสงค์เฉพาะกลุ่มโดยผู้เรียน และผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่ตรงกัน และวิธีการสอนนั้นอาจแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป นอกจากนี้ Stevens (1988) ยังกล่าวว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนภาษาอังกฤษที่ตอบสนองกับความต้องการของผู้เรียน หัวข้อและเนื้อหาที่เรียนจะอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนต้องการ อาจมีความเกี่ยวข้องกับอาชีพ หรือ วัตถุประสงค์เฉพาะ การสอนอาจจะมุ่งเน้นไปที่ทักษะเฉพาะด้าน เช่น การฟัง การอ่าน เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของผู้เรียนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะก็เป็นสิ่งที่จำเป็น Johnson (1989) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความต้องการ (Needs Assessment) คือเครื่องมือ เทคนิคและกลวิธีที่ช่วยในการกำหนดเนื้อหา รูปแบบวิธีการสอนระยะเวลาในการสอน ขั้นตอนการสอนสำหรับผู้เรียนในแต่ละหลักสูตร ทั้งหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานและหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ซึ่ง Hutchinson and Waters (1989) ได้แบ่งประเภทของการวิเคราะห์ความต้องการออกเป็นความต้องการในการใช้ภาษาในบริบทจริงและความต้องการในการใช้ภาษาของตัวผู้เรียนเอง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP) ในจังหวัดเพชรบูรณ์เพื่อรองรับเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก-ภาคตะวันตกของอาเซียน และคาดว่าผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการจัดทำนโยบายด้านการพัฒนาสินค้าโอท็อป (OTOP) ให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนำมาเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรอบรมระยะสั้น หรือปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้

2. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP) ในจังหวัดเพชรบูรณ์เพื่อรองรับเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก-ภาคตะวันตกของอาเซียน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการโอท็อปในอำเภอเมือง อำเภอหล่มสัก และอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 50 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยข้อมูล 3 ส่วน คือ

1) เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการสินค้าโอท็อป 3) ข้อเสนอแนะอื่นๆ โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1) ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร โดยการศึกษาจากหนังสือ เอกสารทางวิชาการ การสืบค้น ทางอินเทอร์เน็ต แหล่งข้อมูลต่างๆ ในชุมชน และการศึกษาจากรายงานวิจัย สารนิพนธ์ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง

2) พัฒนาเครื่องมือ ซึ่งได้แก่ แบบสอบถามเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อปในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมุ่งเน้นการศึกษาการใช้ภาษาและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบการโอท็อปกับชาวต่างชาติ

3) การหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4) ศึกษาภาคสนาม (Field Study) โดยใช้วิธีลงพื้นที่เก็บข้อมูลวิจัยจากผู้ให้ข้อมูลที่อยู่ภายใต้ขอบเขตพื้นที่ในเขตอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ อำเภอหล่มสัก และอำเภอหล่มเก่า เนื่องจากทั้ง 3 อำเภอนี้เป็นเส้นทางเศรษฐกิจอาเซียนที่เชื่อมต่อไปยังประเทศลาว ซึ่งถ้าผู้ประกอบการโอท็อปสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ จะทำให้เกิดรายได้ที่เพิ่มขึ้น

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสอบถามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการโอท็อปในเขตอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ อำเภอหล่มสัก และอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ จากนั้น นำข้อมูลมาสรุป วิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิจัยโดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และนำข้อมูลไปจัดทำเป็นคู่มือการฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าสำหรับผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP)

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสอบถามแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. ผลการวิจัย

ผลการศึกษาสภาพและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการ โอท็อป (OTOP) ในจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา จากข้อมูลภาคสนาม (Field Study) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน พบว่า

ตารางที่ 1 แสดงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการใช้ประโยชน์ที่ใช้ในการขายสินค้าโอท็อป (OTOP)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. การกล่าวทักทายลูกค้า	3.86	1.06	มาก
2. การแนะนำสินค้า เช่น การเชิญชวนลูกค้าให้ทดลองสินค้า	4.20	0.89	มาก
3. การบอกชื่อสินค้า	4.16	0.78	มาก
4. การอธิบายส่วนผสม หรือลักษณะของสินค้า	3.74	0.89	มาก
5. การบอกรสชาติของสินค้า	3.85	0.71	มาก
6. การบอกวิธีการใช้งานของสินค้า	3.58	0.92	มาก
7. การบอกประโยชน์ของสินค้า	3.66	0.99	มาก
8. การบอกเรื่องราวความเป็นมาของสินค้า	3.58	1.04	มาก
9. การบอกราคา	4.24	0.84	มาก
10. การบอกโปรโมชั่น และส่วนลดของสินค้า	3.76	0.89	มาก
11. การเจรจาต่อรองราคาสินค้ากับลูกค้า	3.74	0.74	มาก
12. การรับ order สินค้า	3.52	1.02	มาก
ภาพรวม	3.82	0.94	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้ประกอบการใช้ประโยชน์ภาษาอังกฤษในการบอกราคามากที่สุด ($\bar{x} = 4.24$, $SD = 0.84$) รองลงมาเป็นการแนะนำสินค้า เช่น การเชิญชวนลูกค้าให้ทดลองสินค้า ($\bar{x} = 4.20$, $SD = 0.89$) และการบอกชื่อสินค้า ($\bar{x} = 4.16$, $SD = 0.78$) ตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการใช้ภาษาอังกฤษในการรับ order สินค้าน้อยที่สุด ($\bar{x} = 3.52$, $SD = 1.02$)

ตารางที่ 2 แสดงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าโอท็อป (OTOP)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ท่านไม่มีความหมายของคำศัพท์ หรือมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย	4.08	0.89	มาก
2. ท่านไม่เข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายของชาวต่างชาติ	4.24	0.71	มาก
3. ท่านไม่เข้าใจประโยคภาษาอังกฤษเนื่องจากชาวต่างชาติพูดเร็วเกินไป	4.16	0.73	มาก
4. ท่านไม่สามารถออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องในการพูดโต้ตอบได้	4.24	0.71	มาก
5. ท่านไม่สามารถเรียบเรียงประโยคที่จะใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้	4.12	0.74	มาก
6. ท่านไม่สามารถพูดประโยคภาษาอังกฤษที่ยาวๆ ได้	4.16	0.70	มาก
7. ท่านไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องได้	4.26	0.59	มาก
8. ท่านไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง	4.30	0.61	มาก
9. ท่านไม่สามารถพูดประโยคที่ต้องใช้คำศัพท์เฉพาะได้	4.13	0.70	มาก
ภาพรวม	4.19	0.72	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าผู้ประกอบการโอท็อปมีปัญหาสะกดคำศัพท์มากที่สุด ($\bar{x} = 4.30$, SD = 0.61) รองลงมาคือการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ($\bar{x} = 4.26$, SD = 0.59) ความเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายของชาวต่างชาติ และออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 4.24$, SD = 0.71) ตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการโอท็อปมีปัญหาเรื่องการไม่มีความหมายของคำศัพท์ หรือมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อยที่สุด ($\bar{x} = 4.08$, SD = 0.59)

5. การอภิปรายผล

หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว สามารถอภิปรายตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

การศึกษาสภาพและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการขายสินค้าของผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP) ในจังหวัดเพชรบูรณ์ผู้ประกอบการใช้ประโยคภาษาอังกฤษในการบอกราคามากที่สุด รองลงมาเป็นการแนะนำสินค้า เช่น การเชิญชวนลูกค้าให้ทดลองสินค้า และการบอกชื่อสินค้าตามลำดับ ในส่วนของปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้ประกอบการโอท็อปมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษในการสะกดคำศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือปัญหาการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษความเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายของชาวต่างชาติตามลำดับ ซึ่งปัญหาที่พบเหล่านี้ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น

แต่สาเหตุที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับลูกค้าชาวต่างชาติ อาจเป็นเพราะข้อจำกัดในเรื่องของการศึกษา แต่ทั้งนี้ ผู้ประกอบการโอท็อป มีการแก้ปัญหาโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อแปลภาษา สอดคล้องกับ อัปสร ลิข และคณะ (2559) ที่ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาด้านการตลาดของธุรกิจโอท็อประดับ 5 ดาว ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ประกอบการธุรกิจโอท็อประดับ 5 ดาวในเขตอำเภอเมืองยะลา จำนวน 6 คน จาก 6 ธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการโอท็อปส่วนใหญ่ขาดทักษะภาษาอังกฤษในการขายสินค้า และแก้ปัญหาโดยการอาศัยเครื่องคิดเลข แอปพลิเคชันแปลภาษา รวมถึงเพื่อนช่วย

6. สรุปผลการวิจัย

ผู้ประกอบการโอท็อปส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติโดยการบอกราคาราคาสินค้า การแนะนำสินค้า บอกชื่อสินค้า เช่น การเชิญชวนลูกค้าให้ทดลองสินค้า แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผู้ประกอบการจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อขายสินค้าของตนเองบ้าง แต่ก็ยังคงมีปัญหาในเรื่องการสะกดคำศัพท์มากที่สุด นอกจากนั้นก็จะเป็นการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และความเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายของชาวต่างชาติ และออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

7.1.1 ควรนำผลการวิจัยในส่วนของปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการโอท็อปไปพัฒนาการจัดทำคู่มือภาษาอังกฤษสำหรับการขายสินค้าสำหรับผู้ประกอบการโอท็อป หรือจัดทำเป็นหลักสูตรอบรมระยะสั้น ให้แก่ นักเรียน นักศึกษา หรือบุคคลอื่นๆ ที่สนใจ

7.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

7.2.1 ควรมีการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในสาขาอื่นๆ ตามความต้องการของคนในชุมชน

7.2.2 ควรนำผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาเป็นคู่มือหรือสื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ประกอบการโอท็อป

เอกสารอ้างอิง

- เพชญา ธรรมสร้างกูร. (2558). *โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง Greater Mekhong Subregional (GMS) ตอนที่ 2* [เว็บไซต์]. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/583356>
- อัปสร ลิข และคณะ. (2559). การถอดบทเรียนการดำเนินงานด้านการตลาดของธุรกิจโอท็อประดับ 5 ดาว ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดยะลา. *วารสารวิทยาการจัดการ*, 3 (1), 63 – 83.
- Johnson, R.K. (1989). *A decision-making framework for the coherent language curriculum*. In

- R.K. Johnson(Ed.),The second language curriculum (pp. 1–23). Cambridge: Cambridge University Press.Hutchison, T. and A. Waters. *English for specific purposes: A learning-centred approach*. Cambridge: Cambridge University Press, 1989.
- Stevens, P. *ESP after twenty years: a re-appraisal*. Singapore: SEAMEO Regional Language Center, 1988.

1. คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาก่อนการรองคุณภาพบทความวิจัยและบทความระดับนานาชาติ (International level)

1.1	ผศ.ดร.อภิญญา	วนิชพันธุ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตทุ่งใหญ่
1.2	รศ.ดร.อัษฎลั	วรรณรักษ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
1.3	ดร.ประกาศิต	สิทธิติกุล	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
1.4	รศ.ดร.ขวัญกมล	ดอนขวา	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
1.5	ผศ.ดร.เจษฎา	ด้นพูน	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
1.6	ผศ.ดร.สพลาภ	หอมวุฒิวงศ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
1.7	ผศ.ดร.เรืองวรินทร์	สรายุรักษ์สกุล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
1.8	ดร.วรรณภา	อัมวรรณ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา
1.9	รศ.น.สพ.ดร.วรพล	เองวานิช	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
1.10	ผศ.ดร.ศัชรินทร์	ภูนิคม	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
1.11	ผศ.ดร.ภาวิณี	ศิลาเกตุ	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.12	ผศ.ดร.นาตยา	มนตรี	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ ทหารลาดกระบัง
1.13	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. น้อมจิตต์	แก้วไทย อันเดร	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
1.14	ศ.ดร.ประยงค์	แสนบุราณ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
1.15	รศ.ดร.นรากร	คณาศรี	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
1.16	ผศ.ดร.บรียง	ศรีตะวัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.17	ผศ.ดร.สุรัชย์	ปิยานุกูล	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.18	ผศ.ดร.อัศรพนธ์	เนื้อไม้หอม	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.19	ผศ.ดร.นวมินทร์	ประชานันท์	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.20	ผศ.ดร.นฤมล	สมคุณา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.21	ผศ.ดร.สุริรา	มณีฉาย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
1.22	ผศ.ดร.ทรงศักดิ์	ภูลีออน	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
1.23	ผศ.ดร.ชูเกียรติ	จารัตน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.24	ผศ.ดร.จรงค์	เลี้ยงพานิช	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
1.25	ผศ.ดร.คำภีรภาพ	อินทะนุ	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.26	ดร.ภัทรนันท์	ทวดอาจ	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.27	ดร.สุภาพร	ปาโมกข์	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.28	ศ.ดร.อนันต์	พลธานี	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
1.29	ดร.นิจพร	ณ พัทลุง	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
1.30	ดร.สุชาติ	सानันต์	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

286

3.34	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ก้องพงษ์ พลโยธราช	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3.35	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุสรณ์ แสงประจักษ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.36	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ แสงสุระ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.37	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรณี บุญขารี	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.38	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ วิริยะพงษ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.39	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สพลาภ หอมมูตวิวงศ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.40	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาคร อัมฉัก	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.41	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีระศักดิ์ วรฉัตร	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.42	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ วิริยะพงษ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.43	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประโยชน์ สงกลิ่น	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.44	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูลีอ่อน	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.45	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ จันทศิริสิริ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.46	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภมรพรรณ ยुरะยาตร์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.47	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธีรา มณีฉาย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.48	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัทมรัตน์ ผาดี	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.49	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.50	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สยาม จวงประโคน	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.51	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์รัช วมมิตรไมตรี	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.52	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิกุล ภูมิโคกรักษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา
3.53	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศรี อมรศิลป์ชัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา
3.54	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญใจ ตีจรัส	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา
3.55	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประหยัด ภูมิโคกรักษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา
3.56	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวียา บรรณานัติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา
3.57	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิดา ผาดีเสนะ	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา
3.58	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรืองวรินทร์ อินทรวงษ์สรานุรักษ์สกุล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
3.59	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.น้อมจิตร์ แก้วโยอันเดอร์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
3.60	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระชัย บงการณ	มหาวิทยาลัยนเรศวร

3.61	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณ	อัมมวรรณ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
3.62	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจน์	เรืองมนตรี	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.63	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นาคยา	มนตรี	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้า
3.64	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร	สุจาร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3.65	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเศษ	ชินวงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
3.66	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจษฎา	ตันทุษ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
3.67	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิญา	วณิชพันธุ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
3.68	อาจารย์ ดร.ณิชา	กิตติไธ	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
3.69	อาจารย์ ดร.อาภรณ์	โพธิ์ภา	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.70	อาจารย์ ดร.ธนาพร	กิตติก่อ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3.71	อาจารย์ ดร.กัญญารัตน์	โคจร	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.72	อาจารย์ ดร.สุชินัน	อามาตย์บัณฑิต	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.73	อาจารย์ ดร.พนัส	โพธิ์บัติ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.74	อาจารย์พันธุ์หญิง ดร.ดุสิต	เล็บขาว	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.75	อาจารย์ ดร.ฐิติวรดา	พลเยี่ยม	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3.76	อาจารย์ ดร.พิมพ์นุชวิจน์	ทุมเมืองปัก	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3.77	อาจารย์ ดร.ปิติพงศ์	พิมพ์พิเศษ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3.78	อาจารย์ ดร.ธนาภรณ์	พันธุ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
3.79	อาจารย์ ดร.ศุภมาศ	ศรีวงศ์พุก	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3.80	อาจารย์ ดร.ประยูร	เชาณินาท	มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
3.81	อาจารย์ ดร.ถาวรีย	แสงงาม	มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นมิชิแกน
3.82	อาจารย์ ดร.ปรีชา	อุยตระกูล	นักวิชาการอิสระ

4. คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณากลับกรองคุณภาพบทความวิจัยหรือบทความวิชาการระดับชาติ (National level) ภายในมหาวิทยาลัย (Internal reviewer)

4.1	รองศาสตราจารย์มาลีณี	จุโทปะมา
4.2	รองศาสตราจารย์ ดร.ดรณี	รุจิกรกานต์

4.3	รองศาสตราจารย์ ดร. สมมาตร	ผลเกิด
4.4	รองศาสตราจารย์ ดร. อาลัย	จันทร์พาณิชย์
4.5	รองศาสตราจารย์ ดร.จรัส	สว่างทัพ
4.6	รองศาสตราจารย์ ดร.จุริพร	จันทร์พาณิชย์
4.7	รองศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา	ปาโนรัมย์
4.8	รองศาสตราจารย์ประสิทธิ์	สุวรรณรักษ์
4.9	รองศาสตราจารย์ประชัน	คะเนวัน
4.10	รองศาสตราจารย์สายใจ	ทันการ
4.11	รองศาสตราจารย์สมบัติ	ประจักษ์คานต์
4.12	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ	ละอองทอง
4.13	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วันทนีย์	นามสวัสดิ์
4.14	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวมินทร์	ประชานันท์
4.15	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันทา	วีรกุลเทวัญ
4.16	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริณี	จุฑาปะมา
4.17	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์	จิวัฒนา
4.18	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นลินทิพย์	พิมพ์กัลด
4.19	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศรพนธ์	เนื้อไม้หอม
4.20	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพัตรา	รักการศิลป์
4.21	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล	ศักดิ์ปกรณกานต์
4.22	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทิราพร	ศิรินนท์
4.23	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลรัตน์	สมใจ
4.24	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยเสนอ	ตรีวิเศษ
4.25	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลรัตน์	ยาทองไชย
4.26	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คำภีรภาพ	อินทะนุ
4.27	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร	ชื่นชูจิต
4.28	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวัฒน์	พรหมเด่น
4.29	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลกันยา	ศรีสุข
4.30	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารินี	ม้าแก้ว
4.31	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิราวัฒน์	วิมุตติสุขวิริยา
4.32	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล	สมคุณา
4.33	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราลี	โกศัย
4.34	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี	ยุ้งแก้ว
4.35	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สถาพร	วิชัยรัมย์
4.36	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อโศก	ไทยจันทร์รักษ์

4.37	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์	มาลี
4.38	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วินิรณี	ทัศนะเทพ
4.39	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรัชย์	ปิยานุกุล
4.40	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมหมาย	ปะติตังโ
4.41	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาวินี	ศิลาเกษ
4.42	อาจารย์ ดร.กระพัน	ศรีงาน
4.43	อาจารย์ ดร.โกวิท	วัชรินทรางกูร
4.44	อาจารย์ ดร.ธิตี	ปัญญาอินทร์
4.45	อาจารย์ ดร.เบญจพร	วรรณูปถัมภ์
4.46	อาจารย์ ดร.ธนพล	ติรชาติ
4.47	อาจารย์ ดร.พิสมัย	ประชานันท์
4.48	อาจารย์ ดร.นิลพร	ณ พัทลุง
4.49	อาจารย์ ดร.ชัตติยา	ชัชวาลพาณิชย์
4.50	อาจารย์ ดร.ศรีเพ็ญ	พลเดช
4.51	อาจารย์ ดร.เทพพร	โลมารักษ์
4.52	อาจารย์ ดร.พัชนี	กุลพานันท์
4.53	อาจารย์ ดร.สุตาภรณ์	เวียงวิเศษ
4.54	อาจารย์ ดร.สุภาพร	ปาโมกษ์
4.55	อาจารย์ ดร.วิรัช	กิตติธนากร
4.56	อาจารย์ ดร.เมษยา	บุญลีลา
4.57	อาจารย์ ดร. เซาวลิต	สิมสว
4.58	อาจารย์ ดร.วิษณุ	ปัญญางค์
4.59	อาจารย์ ดร.สุชาติ	หอมจันทร์
4.60	อาจารย์ ดร.สมศักดิ์	พันธ์ศิริ
4.61	อาจารย์ ดร.ธีรรัตน์	จิระมะกร
4.62	อาจารย์ ดร.สวดี	อกนิษฐ์เสณีย์
4.63	อาจารย์ ดร.เสาวรัตน์	ทศกะ
4.64	อาจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์	แสนคำ
4.65	อาจารย์ ดร.ปรีชญา	ชุมแสงวาปี
4.66	อาจารย์ ดร. สุชาดา	สานุสันต์
4.67	อาจารย์ ดร. สุริยิณี	ผดสูงเนิน
4.68	อาจารย์ ดร. ปรีชญา	ชุมแสงวาปี
4.69	อาจารย์ ดร.พรพิมล	รุ่งเรืองศิลป์
4.70	อาจารย์ ดร.ประทวน	วันนิล

4.71	อาจารย์ ดร.คณางค์	ช่อชู
4.72	อาจารย์ ดร.จริยาภรณ์	ปิณฑะสังข์
4.73	อาจารย์ ดร.ดุสิต	อุทิศสุนทร
4.74	อาจารย์ ดร.ธเนศ	เย่ประโคน
4.75	อาจารย์ ดร.दनัย	นิลสกุล
4.76	อาจารย์ ดร.สายจู้ง	สอนสุภาพ
4.77	อาจารย์ ดร.บรรเจิด	สอนสุภาพ
4.78	อาจารย์ ดร.ภัทรนันท์	ทวดอาจ
4.79	อาจารย์ ดร.ชูศักดิ์	ยาทองไชย
4.80	อาจารย์ ดร.ราชัย	บุญยรัตผลิน ฉำทรัพย์